

Zwerversliefde, deel 8

Viertallen in de Blauwe Kring.

Josine de Rijk, in de wandelgangen Josje genoemd, zat aan een tafeltje in Bridge-sociëteit “de Blauwe Kring” rustig rond haar heen te kijken. Het was donderdagavond en derhalve de avond dat alle leden van de sociëteit aanwezig waren om hun wekelijkse parencompetitie te spelen. Dat zorgde al voor een grote drukte in de soms wat krappe bridgetruimte. Maar vanavond klonk er door het geluid van alle gezamenlijke conversaties ook een onderton van spanning en verwachting. Deze avond, namelijk, zouden de teams, die de Blauwe Kring (DBK) bij het viertallen gingen vertegenwoordigen, bekend gemaakt worden. En dat was op deze bridgeclub een zéér belangrijke aangelegenheid.

Verskillende leden droomden ervan mee te mogen spelen met de twee eerste teams die uitkwamen in de landelijke 2e divisie. Niet alleen vanwege de eer en de sportieve uitdaging, maar vooral ook vanwege het prestige dat er mee gepaard ging. Bij het nabespreken van de wekelijkse spelletjes aan de bar werd altijd eerbiedig geluisterd naar de spelers van de eerste twee teams.

“Je zou tenminste niet de hele tijd in de reden worden gevallen,” dacht Josje. Ze was een uitstekende speelster die zich dit jaar voor het eerst opgegeven had om aan het externe viertallen mee te doen. Het leek haar leuk om tegen zo sterk mogelijke tegenstanders te spelen. Het prestigegewin kon haar niets schelen. Dat laatste gold echter niet voor haar partner.

Josje keek naar de kleine man die zigzaggend door de menigte haar richting opkwam en tijdens het lopen zijn jas uittrok. De benige gestalte stopte bij het tafeltje en ging zitten. “Je hebt zeker wel gehoord,” begon hij plompverloren, “dat Lemm en van Noord dit jaar een nieuw medepaar nodig hebben. Hun vorige partners zijn ermee gestopt. Die waren dan ook zeker niet goed genoeg voor dat niveau, zou ik zeggen.” De man legde zijn jas op een stoel waar net iemand wilde gaan zitten en ging door: “Met mij erbij promoveren ze zeker naar de 1^e divisie”, hij wendde zijn ronde gezicht naar Josje en tuitte zijn lippen. “Je hebt mazzel, meisje. Dat je met mij samen speelt.” “Ik ben allang geen meisje meer, Hein Dubbelman,” zei Josje. “En ook goedenavond” voegde ze eraan toe.

‘Magere Hein’, zoals hij in de wandelgangen werd genoemd deed alsof hij niks had gehoord. “De besten moeten in het eerste team, meisje. Dat is overal zo.”

Hein was inderdaad een fenomenale bridger, met een uitstekend inzicht in het spel, maar hij was daarbij uiterst onaardig, lachte luid om de misverstanden van andere mensen. Eigenlijk had Josje nog nooit zo’n onplezierige partner gehad.

”Maar we zijn toch niet met elkaar getrouwd”, dacht ze. “Een of twee keer in de week kan ik best met hem uithouden, zeker als hij zo goed blijft bridgen.”

Ze hadden elkaar ontmoet bij een individueel toernooi.

Josje lachte in zichzelf toen ze eraan terug dacht: Ze was daar aan een nieuwe tafel gaan zitten en had de hand van haar partner geschud. Een tegenstander was er al, maar het wachten was op de volgende. Ineens was het converseren aan tafel helemaal stil-gevallen en trok haar linkertegenstander wit weg. “Nee, hé,” had deze gemompeld. Een kleine magere man had rechts van haar plaats genomen, zonder iets te zeggen. Hij had haar schattend aangekeken, zijn benige neus opgehaald en haar verder geen blik

meer waardig gekeurd. Toen had hij zich tot zijn partner gewend en gezegd: “Ik ben Dubbelman en laat het maar aan mij over.” Josje had geprobeerd zich in te houden, maar ze had niet kunnen voorkomen dat ze in de lach schoot.

Hein Dubbelman had haar verstoord aangekeken en toen waren ze gaan bridgen.

De eerste twee spellen verliepen uiterst onvriendelijk, maar Josje had wel ontzag voor de gedegenheid waarmee Dubbelman de spellen afspeelde. Jammer dat zijn bridge-talent gelijke tred hield met zijn onbeschoftheid en hij zo ongeveer na elke slag zijn best deed om tegenstanders en partner op de een of andere manier te kleineren.

Toen kwam het derde en laatste spel op tafel:

	♠VB74	
	♥A6	
	♦HV862	
	♣HB	
♠A53		♠H
♥V9732		♥BT84
♦B973	♦T4	
♣6		♣AT9753
	♠T9862	
	♥H5	
	♦A5	
	♣V842	

Josje was als zuid in 4♠ terecht gekomen waartegen west startte met zijn singleton klaveren. Dubbelman, op oost, nam met ♣A en speelde de kleur terug. West troefde in en speelde harten.

Josje's kansen waren tot een minimum beperkt. Ze had nu twee slagen verloren en miste ook nog troef aas en heer. Ze zag echter nog één uitweg. Als west nu nog ♠A en een kleintje over zou hebben zou ze hem misschien op het verkeerde been kunnen zetten. Ze nam ♥A op tafel, stak over naar ♦A en speelde vanuit haar hand ♣V. West keek lang naar die kaart en kwam tot de conclusie dat als hij niet troefde, de in zijn ogen verliezende harten op tafel weggewerkt kon worden. Hij troefde dus klein in en Josje troefde over in de dummy. Nu speelde ze een kleine schoppen en ziedaar: ♠A en ♠H vielen over elkaar heen en het contract was binnen.

Hein Dubbelman stond op, gaf haar een vuile blik en smiet zijn overgebleven kaarten op tafel. Daarna liep hij weg. Josje had er verder niet meer bij stilgestaan, maar na afloop van het toernooi had Dubbelman buiten op haar gewacht en haar een partner-ship voorgesteld.

Daarom zat ze nu hier in “de Blauwe Kring” met naast haar een onooglijke lelijke man met een te grote neus en onhebbelijke manieren, die nog steeds bezig was het komende seizoen in het 1^e team te bespreken.

“Dames en heren,” zei een stem door de microfoon. Het was de voorzitter van de club. “Het was een hele klus om de viertallen voor het komende jaar samen te stellen, maar we zijn er uiteindelijk toch in geslaagd. Gelukkig was de keuze voor het 1^e team ge-makkelijk.” Josje zag een zeldzame glimlach op het gelaat van haar partner ver-schijnen. “Team 1 zijn Simon Lemm, Bram van Noord samen met Jan en Lisa Kaza-marov.”

En daar op die drukke donderdagavond in de sociëteit had Josine de Rijk voor het eerst een beetje medelijden met haar partner Hein Dubbelman.

Wordt vervolgd in het volgende nummer..

